

CATALUNYA RELIGIÓ

VERSIÓ EN PAPER | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 1 DE FEBRER DEL 2019 | Número 26

PÀG. 3 | JESÚS RENAU

Congelador, nevera i microones

PÀG. 4 | JAVIER ELZO

Dos incertidumbres
político-religiosas del 2019

PÀG. 11 | TESTIMONIS, COMUNITATS I TROBADES

La vida religiosa, en un mapa

PÀG. 12 | SALVADOR BUSQUETS

"Càritas no ens sentim la cara amable de l'Església: ens sentim Església"

PÀG. 16 | ESCOLA CRISTIANA

60 anys del Col·legi Episcopal de Lleida:
"Estem en bones mans"

PÀG. 18 | URC

Els religiosos organitzen una jornada
de prevenció d'abusos

**Siro López: "Prou de construir escoles
com una caixa tancada" | PÀG. 8**

PÒRTIC

Les dades oficials de denúncies rebudes pels Mossos d'Esquadra durant el 2017 parlen de més de 800 abusos o agressions sexuals a menors. 549 abusos i 266 agressions en un any. Les dades d'anys anteriors són similars. Solucionem això que passa avui o anem recreant-nos en casos de fa 20, 30 o 40 anys? Ens posem tots les piles en la prevenció, com fa anys es treballa des de la Unió de Religiosos i especialment des de les escoles cristianes? Perquè, on passen avui aquest 800 casos? A l'Església?

SUMARI

3 Panoràmica

Congelador, nevera i microones, per Jesús Renau

Dos incertidumbres político-religiosas del 2019, per Javier Elzo

8-21 Actualitat

Siro López: "Prou de construir escoles com una caixa tancada"

La vida religiosa, en un mapa

"Càritas no ens sentim la cara amable de l'Església: ens sentim Església"

60 anys del Col·legi Episcopal de Lleida: "Estem en bones mans"

Els religiosos organitzen una jornada de prevenció d'abusos

22 Recull de premsa

El llegat de Josep Maria Jujol - L'ermita d'Àger - Denúncies i prevenció d'abusos

23 Agenda

Diàleg interreligiós - Revista Urgellia - Ciència i fe - Projecte Fratelli - Pregària per a joves

25 La setmana a les xarxes

Congelador, nevera i microones

Per Jesús Renau
a Visió positiva

Quan has arribat a casa no hi havia ningú. Estaves cansat, avorrit i una mica enfadat. Vas a la cuina. Seus al banc de fusta i va pujant la marea: notes que tens ganes de plorar. Et domines i restes un temps en blanc. Quan obres els ulls et fixes en els aparells que hi ha a la teva cuina, particularment la nevera amb el congelador i el microones. És en aquest moment que et ve la inspiració com una amable energia i llum.

En el cap, en el cor i en el més profund de tu portes molts petits interrogants i alguns problemes que et cal resoldre. Et sents trist perquè tots alhora pesen massa, resulten opressors. Feina, parella, proves mèdiques,

treball de llicenciatura, i fins la situació del país. Penses: no pot ser, he de posar ordre. No tot és igual i especialment no tot porta el mateix ritme. He d'ordenar-ho i he de veure el temps de resolució. Hi ha algunes qüestions que de moment estan parades i no hi puc fer res... les poso al congelador. Quan arribi l'hora les trauré i les treballaré, però ara, de moment, al congelador.

Estic una mica més tranquil. Però altres temes demanen un cert repòs. Ara no és el moment. Potser demà o passat demà les trauré de la nevera, les definiré; pros i contres, possibilitats, connexions... i camins de solució. Finalment, hi ha algun tema urgent

que calgui posar al microones? Sí, ràpid. He de telefonar al metge del CAP, he de... Vinga, som-hi...

Els tres aparells m'han ajudat a afrontar els temes segons la seva importància i velocitat de creuer. Així com els tres aparells s'alimenten de l'energia elèctrica, jo també rebo una energia de vida. Ara entenc quin era el principal problema que em neguitejava: desordre, tot alhora, manca de consciència del temps i oblit energètic. T'has alçat, et rius de tu mateix i prens dues decisions: "Torno al ioga i recupero el ritme de la pregària."

Dos incertidumbres político-religiosas del 2019

Per Javier Elzo
a Pensar per escrit obliga a raonar

Avanzamos ya en este año 2019 con múltiples incertidumbres. Sin salir de España, la cuestión territorial con Catalunya en primer, pero no único lugar; el nuevo gobierno en Andalucía; elecciones autonómicas y municipales aquí y allá; trascendentales elecciones al parlamento europeo con una derecha extrema de malos recuerdos al alza y, todo ello, con un gobierno muy en minoría en Madrid y la irrupción de Vox en el panorama político español.

Es cierto que la historia nunca se repite plenamente, pues las circunstancias cambian. La acertada expresión de **Ortega y Gasset** de “yo soy yo y mi circunstancia”, vale también para las realidades sociales. Sobre todo, si realizamos sociología comparativa.

Así, hay debates que, cual Guadiana, reaparecen con tintes novedosos y, claro está, con protagonistas diferentes pero que, mirando con detenimiento, reproducen querellas que atraviesan décadas y siglos. Es lo que, de forma inusitada, presenciamos en la actualidad en el universo social, cultural y político de la España de nuestros días, en varios aspectos. Por hacerlo corto y breve hoy me centraré en dos cuestiones. Por un lado, lo que denomino, el debate soterrado entre la eclesiofobia reinante y la emergencia de un neocatolicismo de vieja escuela. En segundo lugar, apuntaré a la aporía de pretender resolver la cuestión territorial en la España de 2019, en base al concepto de soberanía. Es lo que nos depara el próximo juicio a los presos políticos catalanes (sé

que la expresión no gusta a muchos, pero defiende el derecho, yo también, a la pacífica y respetuosa libertad de expresión) juicio que, parodiando a García Márquez, vamos a vivir en una (larguísima) crónica de una condena anunciada.

La emergencia social de un viejo catolicismo que creíamos, ilusamente, fenecido, no solamente en VOX y alrededores, y que se enfrenta, envalentonándose, a una eclesiofobia que, ésta, lleva décadas bien despierta y, entre burlona y belicosa, campando en cierta izquierda caviar (“la gauche caviar” que se decía en torno al mayo francés de 1968). Esta última, vive y se agita, bajo el manto del laicismo excluyente de lo religioso, de mala copia francesa, y desea encerrar a los cristianos en sus templos y sacristías, así como limpiar la vida y los edificios públicos de toda referencia religiosa. Estas dos polaridades, el del neocatolicismo añorante del estado de cristiandad, ya felizmente en sus estertores, y el fundamentalismo laicista, en esquemas de finales del siglo XIX, desgraciadamente rampante (también en Euskadi), se retroalimentan reforzándose, bajo el esquema de “yo” o

el “otro”, mientras la pluralidad respetuosa se difumina, aminora, en una timorata, aunque imprescindible, defensa del “yo” y el “otro”, postura que es objeto de mofa y escarnio por los mentores del neo católico y del laicismo excluyente, como se puede constatar en la lectura de los medios, en nada marginales, que les sostienen sin vergüenza, sin rigor ni decoro alguno. Desconocen el término y la práctica de la “ecuanimidad”.

Un triste ejemplo. Al poco de las elecciones andaluzas del 2 de diciembre pasado, el obispo de Córdoba, **Demetrio Fernández**, publicó su carta semanal sobre el tema y que adelantó Alfa y Omega (06/12/18). Podemos leer esto. “Me alegro de que esta sociedad andaluza haya sido capaz de dar un vuelco de este calibre, rompiendo una inercia casi imposible de superar. Andalucía se sitúa como pionera de un cambio social que esperamos en la sociedad española”, escribe el prelado cordobés, sin mencionar concretamente a ningún partido.

Sí lanza un mensaje al actual Gobierno andaluz, que es a la vez análisis de las causas

del resultado electoral: “No se puede estar contradiciendo la sensibilidad de un pueblo religioso y cristiano, un pueblo que pide respeto para sus tradiciones religiosas y está dispuesto a respetar a los demás. No se puede estar atacando la libertad religiosa impunemente, reclamando la propiedad pública de la mezquita-catedral de Córdoba con argucias que no se sostienen ni por parte de los que las montan. [...] No se puede trocear España, sin que eso tenga un precio político. No se puede pretender eliminar el derecho de los padres a elegir la educación que quieren para sus hijos, introduciendo leyes de ingeniería social. No se puede eliminar la vida inocente al inicio o al final de la vida, y esperar que encima les voten. Los andaluces son sensibles a todo esto, y han querido decir en las urnas cuál es el futuro que quieren para ellos y para sus hijos”.

Quiero recordar en este contexto la Carta Pastoral “Preparar la Paz” del 29 de mayo de 2002, firmada por todos los Obispos de Euskal Herria del momento, **Ricardo Blázquez**, **Juan Mª Uriarte**, **Miguel Asurmendi** y **Karmelo Etxenagusia**, pero significa-

tivamente no por el Arzobispo de Pamplona, **Fernando Sebastián**, donde se podía leer que “ni la aspiración soberanista, ni la adhesión a un mayor o menor autogobierno, ni la preferencia por una integración más o menos estrecha en el Estado español son, en principio, para la Iglesia, “dogmas políticos” que requieran un asentamiento incondicionado. En este punto, el pensamiento social cristiano afirma como un derecho cívico la libertad de sostener y promover por vías pacíficas cualquiera de estas opciones”. Esta carta abrió la caja de los truenos y enervó al ejecutivo que presidía **Aznar**, que pidió a la Conferencia Episcopal Española (CEE) una réplica al mismo.

Así la Asamblea Plenaria de la CEE aprueba en noviembre de 2002, con 63 votos a favor, 8 en contra y 5 abstenciones, la Instrucción Pastoral titulada “Valoración moral del Terrorismo en España”, donde se puede leer que: “poner en peligro la convivencia de los españoles, negando unilateralmente la soberanía de España, sin valorar las graves consecuencias que esta negación podría acarrear, no sería prudente ni moralmente aceptable”. Y de ahí sur-

gen los pronunciamientos de algunos obispos de que “la unidad de España es un bien moral”, lo que jamás dijeron los obispos vascos o catalanes de la unidad de Euskadi o de Catalunya. Y ahí seguimos.

Por otra parte, iniciamos 2019, con los peores augurios, en el contencioso territorial, en estos tiempos focalizado en Catalunya, pero no se olvide esa parte importante de la sociedad vasca, manifiestamente descontenta con la situación política, y con la de los presos, particularmente con la de los presos gravemente enfermos (problema que también se vive en otras partes, como en Valencia y que ahora parece preocupar a políticos vascos de los que antaño enarbolaban aquello de “que se pudran en la cárcel”).

Hace años, un significado político vasco, socialista, con fuerte presencia en Madrid, de cuyo ejecutivo llegó a formar parte, (y de quien he defendido que sería un excelente presidente de España) escribió que “en el siglo XXI las soberanías o son compartidas o son peligrosas”. Otro político, este del PP, y que también se sentó en la mesa del

Consejo de Ministros, propuso la solución de la soberanía compartida para solventar el lacerante quiste del Peñón de Gibraltar. El lehendakari **Urkullu** en el pleno de Política general en el Parlamento Vasco del 25 de septiembre de 2014, reiteró su apuesta por la soberanía compartida en clave de bilateralidad Estado-Euskadi, trasladando a lo político el esquema del Concierto económico vasco. “Soberanía compartida desde la libertad de pacto y para evitar el incumplimiento unilateral de los pactos alcanzados”.

Esta idea de las soberanías compartidas la vengo sosteniendo desde mis años de estudiante en Lovaina, idea recibido de uno de mis profesores en Lovaina que más huella me ha dejado: **Paul M. G. Levy**. En su juventud luchó contra el “rexismo”, (viene de Christus Rex), un catolicismo integralista, fascista y que, bajo el liderazgo del tristemente célebre **León Degrelle**, se asoció al nazismo en Bélgica. Paul M. G. Levy nos decía (¡qué clases aquellas, sin tantas chorradas, pretendidamente pedagógicas, como muchas ahora, cuando el profesor tenía algo propio que decir) que, en una

situación socio política en grave conflicto, la pretensión de poseer toda la verdad era criminógena, y que debemos superarla en el respeto a las diferencias. Había que solventar los inevitables conflictos, sostenía, mediante la deliberación continuada. Lo que exigirá cesiones. Por parte de todos. Es cuestión de prioridades. Y en una sociedad rica, más aún, opulenta como la nuestra, la primacía debe ir a la convivencia en el respeto y aplicación de los Derechos Humanos. Pero eso es imposible, radicalmente imposible, si en un conflicto territorial, como el catalán, como el español, como el vasco, defendemos el principio de la soberanía absoluta. En estos temas, además, nadie está en posesión de la verdad absoluta. Absolutamente nadie, y de alguna de sus lecturas recomendadas por Paul M. G. Levy, aun retengo la del hoy olvidado Gastón Bouthoul, en su pionero Tratado

de Polemología. Por eso sostengo que el concepto de soberanía debe ser enviado al baúl de las cosas, no solamente inútiles, sino polemógenas. Nos va en ello nuestro futuro en paz.

En la era de la mundialización vengo sosteniendo, insistentemente, que los conceptos de independencia y de soberanía (particularmente el concepto de soberanía absoluta) amen de irreales, pues todos somos interdependientes, están no solamente obsoletos, pese a que grupos extremistas se reclaman de ellos, incluso con violencia, sino también criminógenos o polemógenos. España, el Estado Español, de facto y de iure, ya ha aceptado transferir parte de su soberanía a la Unión Europea y, de iure, aunque no de facto, también a las Comunidades Autónomas. Aunque parece que, tras 39 años, ¡sí, 39 años!, se va a cumplir casi

todo el Estatuto Vasco. Y será, si lo es, por un plato de lentejas: los votos del PNV a los presupuestos del gobierno de **Sánchez**. Aunque ahí están Ciudadanos y Vox que, con sumo gusto, nos quitarían la Autonomía y al PP, ¡bueno! al PP tampoco le hace mucha gracia, dejémoslo ahí.

Personalmente llevo años propugnando substituir los conceptos de independencia y soberanía, y con ellos el Estado Nación, por los de subsidiariedad, competencias y responsabilidades solidariamente compartidas, en una Europa fuerte, unida pero no uniforme. Además, a poco que pensemos, nos separan de esa situación, al menos en el Estado Español (pongan España si prefieren) más las palabras que las realidades.

Siro López: “Prou de construir escoles com una caixa tancada”

Són molts els interrogants sobre arquitectura escolar que generen els nous projectes pedagògics de diferents institucions de l'ensenyament. Responent a aquestes incerteses sobre com acompanyar i encetar en el disseny dels àmbits educatius, la

Fundació Edelvives, dins del seu programa “Espais amb sentit”, ha presentat aquest dimecres a Barcelona el llibre *Esencia. Diseño de espacios educativos*, de l'artista multidisciplinar **Siro López**. L'acte ha comptat amb la participació de **Maria Sallés**, mestra de

l'escola pública, **Araceli Vendrell**, directora de Comunicació del Col·legi Montserrat, **Eloi Aran**, arquitecte, teòleg i professor de l'escola concertada, i **Modest Jou**, director de les escoles FEDAC.

“Essència” és potser un títol inesperat per a un llibre que tracta sobre disseny d'espais educatius. Quina intenció porta el títol respecte la innovació en els espais escolars?

Per a mi el títol havia de reflectir el concepte que els espais no són un simple canviar una paret o pintar-la d'un color o un altre, sinó que té a veure amb que som espai. No hi ha millor arquitectura que el nostre ésser corporal. Moltes vegades ens gronxem en els extrems i ens menyspreem. Els espais poden generar conflicte o poden generar trobada, respecte, convivència creativitats... hem de recuperar la nostra essència, la nostra identitat. Per exemple, els grans filòsofs i els artistes donaven les classes en els jardins! Llavors estem parlant d'innovació i no ens adonem del menyspreu cap a la natura. Quan parlem d'espais amb sentit en arquitectura és saber en quins espais ens asseiem per preguntar-nos qui som.

Paisatges que es fiquen dins de l'escola, escola que s'obre al barri... Quins camins de relació amb el món cal explorar en l'àmbit escolar?

Prou de construir una caixa tancada, hermètica, tancada al barri i a les famílies... No, no, l'escola és un espai que acull, que convoca, que reflexiona. És necessària aquesta porositat i aquest diàleg constant amb el barri, l'entorn i el paisatge. No és "escola" si resta tancada.

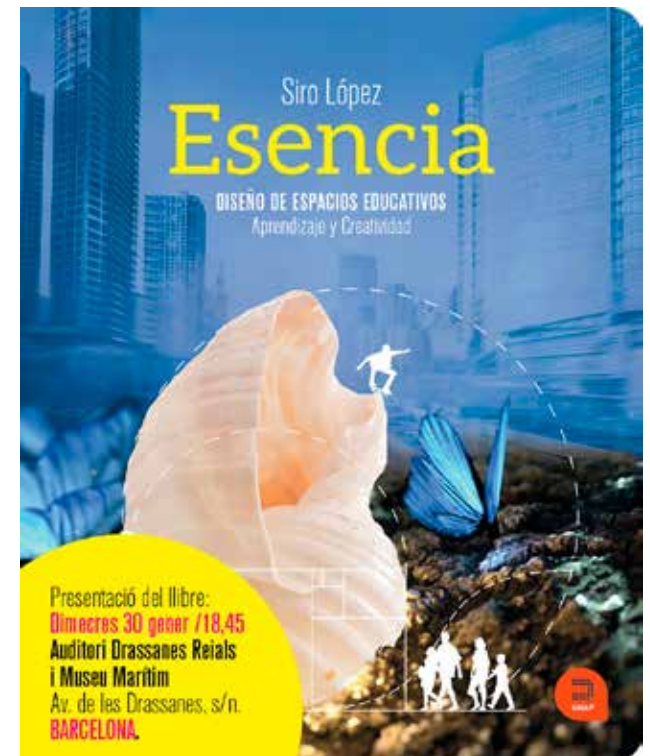
En certes ocasions es desprèn de la lectura de "Essència" una certa crítica a dissenys d'espais escolars basats més en el màrqueting enlluernador, o de marca institucional, que en el mateix acte educatiu. ¿Ha de ser l'espai escolar un reflex honest de la seva activitat, o el que veiem durant una jornada de portes obertes ha d'obrir la sospita automàtica del visitant?

Evidentment. L'escola ha de tenir 365 dies de portes obertes. El pitjor seria caure en tendències, en modes, en fer de l'escola un hotel, o que apareguin vinils que maquillen un buit... podem perdre llavors el criteri educatiu, i això ens pot confondre gastant

diners i energia. Per tant, el criteri i la pregunta que ens hem de repetir constantment en qualsevol cantonada de l'escola és "Què s'hi aprèn aquí?"

Per les dinàmiques de canvi d'espais que es porten efectuant a les escoles, de vegades fa la sensació que tot es redueix a tirar envans i crear espais transparents, amb els costos conseqüents que comporten. Hi ha alguna alternativa a aquesta manera de procedir?

Hi ha moltíssimes alternatives perquè no es tracta de tirar parets, es tracta de tirar les parets de la ment; de la nostra manera d'entendre els conceptes. La primera paret que cal tirar és la del concepte de biblioteca i, d'aquesta manera, generar tota l'escola com un espai lector. No és tant la paret física, com entendre que necessitem aprendre d'una altra manera; que necessitem aprendre a dissenyar reunions al claustre d'una altra manera per generar un pensament crític, creatiu, etc. Llavors, no és tant el vidre -que és meravellós- com tampoc és sempre un tema de pressupost. Avui sabem que es necessita treballar amb llum

natural, que la persona necessita oxigen i aules ben ventilades... Però això no és pressupost, això és pujar persianes i obrir finestres.

Els patis de les escoles actuals poden ser percebuts com "la resta", o el lloc on no hi ha activitat educativa formal. Com podem revertir aquesta situació per

recuperar el pati com a espai amb sentit educatiu?

El pati ha de ser la millor aula. Ho hem convertit moltes vegades en patis d'“Alcalá-Meco” (de presó) i no pot ser que encara estiguem amb el monòleg del futbol o del bàsquet. Evidentment l'esport és tremendament educatiu. Una escola no pot viure sense el teatre, sense la música

i sense l'esport; però el monòleg del futbol ens pot fer molt de mal perquè hi ha molts nens i nenes que estan sent exclosos al pati. El pati, sent joc lliure, ha de ser expressió de totes les intel·ligències, amb una oferta àmplia d'aquesta diversitat, on el nen i la nena pugui triar el format per llegir, per construir coves, per dissenyar, per ballar, per a jugar al escacs... hi ha in-

finalitat de coses perquè el pati sigui reflex del món.

Al llibre s'apunta la necessitat de trobar també un lloc pel treball de la dimensió interior o transcendent de la persona com una reserva per investigar el silenci i la vocació. ¿Fins a quin punt aquest aspecte passa desapercbut en el disseny d'espais escolars i com es pot treballar?

Tenim una societat que viatja a alta velocitat i avui les escoles han d'entendre que han de viatjar i han de cuinar a un ritme lent. Això requereix aturar-se, tenir espais per al silenci, per escoltar, per meditar, per aprendre a descansar, és a dir, respectar el seu cos, per aprendre a conèixer-se i saber llegir les emocions... Tota aquesta intel·ligència emocional moltes vegades és més important que tenir tres carreres universitàries, perquè molt fracàs en la vida de la gent ve precisament pel camp emocional, per no tenir espais per a la pausa, per a la contemplació. Jo crec que és vital entendre que aprendre és buscar el sentit profund de la vida.

La vida religiosa, en un mapa

Des que va néixer Catalunya Religió són moltes les persones que han explicat als lectors del portal perquè dediquen la seva vida a Déu. A les portes del 2 de febrer, dia de la Vida Consagrada, recuperem un mapa actualitzat amb les entrevistes en vídeo i les peces escrites que hem fet i publicat de testimonis, comunitats i trobades generades pels religiosos i les religioses de Catalunya.

Aquest interactiu és una mostra de la diversitat, d'accents i carismes, que tenen presència a casa nostra. Una fotografia dels discursos plurals de cada orde i congregació, però també de l'àmbit més personal, de l'itinerari vital que ha traçat cada religiós. El mapa inclou diferents actes i trobades dels darrers anys, sota el paraigües de la vida religiosa.

“Càritas no ens sentim la cara amable de l'Església: ens sentim Església”

Aquest diumenge, Càritas Diocesana de Barcelona fa 75 anys. S'obrirà la Basílica de la Sagrada Família per celebrar una eucaristia presidida per Joan Josep Omella, qui a més de ser l'arquebisbe de Barcelona, és el president de l'entitat. Festa grossa i l'agenda del director atapeïda. Així i tot, és capaç de trobar una fuga de temps per conversar. Salvador Busquets, el director de Càritas Diocesana de Barcelona, obre la porta de Via Laietana quan comença el vespre, s'ha quedat sol a l'oficina.

Si preguntes a peu de carrer, gairebé tothom coneix la importància de la tasca social de Càritas, tanmateix no és tan clar que es conegui l'estreta relació que l'entitat té amb l'Església. Ja al 1944 trobem que el bisbe de la diòcesi de Barcelona, Gregorio Modrego, constitueix el Secretariado Diocesano de la Beneficiencia per atendre les greus necessitats de milers de persones a

l'època de la postguerra. És aquest l'origen de Càritas?

L'origen de Càritas està aquí, però les obres no es constitueixen perquè sí. Abans neix la necessitat i després l'obra. Avui mateix hem anat a visitar a un voluntari molt especial, es diu Joan Amat. Ell, acompanyat d'altres, va ser qui va crear el Servei d'Assessoria Jurídica gratuïta. Aquesta assessoria jurídica, conformada per advocats voluntaris, va ser una iniciativa pionera per a persones sense mitjans econòmics. Acabada la guerra civil, a l'any 39, i en plena segona guerra mundial, hi ha una sèrie de persones que viuen en unes condicions extraordinàriament precàries. A més, hi ha molts infants pendents de registre civil. Els advocats voluntaris van donar resposta a aquestes situacions.

I va ser després quan va aparèixer el Secretariado Diocesano.

És llavors quan el bisbe Modrego crea el Secretariado Diocesano de la Beneficien-

cia Cristiana. El document pel qual es va constituir considerava tres punts claus: informació, coordinació amb altres obres benèfiques existents, i impuls de noves activitats. El punt central va ser el de la informació, preveres i fidels comencen a elaborar un arxiu per a compilar dades útils i així fer un primer servei d'acollida i orientació. I el 1956, el Secretariado, seguint les directius de Roma, del Vaticà, es transformarà en Càritas Diocesana. La primera en territori català i també en territori espanyol.

Ara ja feu 75 anys. Llegint la història de Càritas Diocesana de Barcelona, sembla ser que durant el franquisme, Càritas era l'única entitat que podia fer una tasca social sense sospita de traïció.

La fiabilitat és un tret que ens distingeix. Poso un exemple. Durant el règim franquista, la comunitat catòlica dels Estats Units, la National Catholic Conference Welfare, volia enviar aliments per cobrir necessitats d'Espanya, però no es refiava ni del govern ni d'altres entitats que hi havia aquí. Es van establir una sèrie d'acords, i es va decidir que els aliments s'enviarien a Càritas Diocesana de Barcelona.

ENTITATS RIQUES, AUSTERES I PRECÀRIES

Parlant de la tramesa d'aliments que van fer els catòlics des dels Estats Units, s'explica que les capsas de fusta que contenien la llet en pols, van ser reutilitzades per a fer bancs, portes i parets. Alguns d'aquests bancs [com el que es veu al foto], encara es troben a l'edifici de plaça Nova. Un símbol d'austeritat?

Els bancs i parets encara els trobes, les portes no les hem pogut conservar. Sobre l'austeritat, mira, distingeixo entre entitats riques, austeres i precàries. Les entitats riques són aquelles que tenen molts recursos i per tant poden aprofitar qualsevol oportunitat. Per això són molt eficaces, però en canvi no són tant eficients perquè pot ser que, en el desenvolupament de la seva missió, utilitzin més recursos dels estrictament necessaris. A l'altre extrem hi ha les entitats precàries, que són aquelles que tenen tants pocs recursos que tothom fa de tot i es respon de forma immediata a qualsevol necessitat que es presenti en qualsevol moment. Són molt eficients, però poc eficaces, en el sentit que en temps

de canvi o de crisi ho tenen molt difícil per mantenir-se i sobreviure. Al terme mig hi ha les entitats austeres, en les quals hi ha un bon equilibri entre eficàcia i eficiència i on s'aprofiten els recursos en el seu punt just, no hi ha dèficit ni tampoc superàvit. I per mi Càritas és una entitat austera. Reutilitzar la fusta de les caixes és donar un ús a allò que es té.

AMB ELS IMMIGRANTS

Als anys 70, Càritas comença a donar orientació a persones i famílies que volen emigrar a altres països.

Per fer-ho, l'entitat es va vincular a equips de la Comissió Diocesana de Migracions. Què és el que fa ara aquesta comissió?

La Comissió Diocesana de Migracions es va integrar dins de Càritas en el servei de migracions. Continuem atenent a persones que arriben d'altres països i que es volen establir aquí. Tanmateix, l'activitat d'acompanyament a persones que volen anar a altres països a viure s'ha reduït força. Val a dir, però, que sí que hi ha algun projecte que dona suport a persones que volen retornar al seu país d'origen, per exemple

a Filipines o a la Índia. Trobem que hi ha persones que al final de la seva vida volen tornar a casa.

Durant aquest nou mil·lenni la importància d'acollir a nouvinguts i refugiats a Barcelona és una de les principals accions de Càritas. De quina manera, el que diu l'Evangeli, ha marcat la línia d'acolliment?

A l'any 2000 va haver-hi una reflexió important en torn el que em preguntes. Dic a l'any 2000 perquè es quan grups de persones immigrants es van tancar a algunes esglésies, com la del Pi. L'acollida, d'acord amb l'Evangeli, ens fa reflexionar en tant que la persona que ve de fora i demana, no només busca cobrir les seves necessitats de forma momentània, sinó que busca una estabilitat. El que havia d'oferir Càritas era que l'altre es fes germà nostre, amb drets i deures, que es fes ciutadà. Acollir-los sota l'evangeli volia dir fer-los espai aquí.

Comenceu a parlar de la pobresa del tercer mil·lenni. A què us referiu?

Estem al començament del tercer mil·lenni i ens trobem amb una pobresa severa. Abans

podíem respondre facilitant sostre, menjar... avui això no és suficient. La pobresa ara és més complexa, afectarà els fills. No estem creant les condicions necessàries com per a què els fills de famílies vulnerables puguin ser ciutadans de ple dret en el futur. L'atenció de Càritas per prevenir aquestes diferències serà cada vegada més important. Estem demanant als nostres equips una resposta

comunitària, on s'impliquin no només a nivell individual, sinó com a comunitat.

Les tancades a l'església del Pi, i l'actuació durant les inundacions del Vallès i el Besòs, als anys 60, són els exemples més clars de la importància del vincle de la població, amb la parròquia, i amb Càritas.

Sí, les inundacions del 62... segurament, amb la intensitat que es va viure aquella acció, va ser un drama, un desastre natural, no hem viscut cap altra situació. En una altra escala, ara mateix, amb la realitat de l'arribada de refugiats, es demana la cessió de pisos. Si algun dia arribés el cas de fer una crida amb una intensitat similar a la del 62, podríem fer-ho, estem preparats.

CÀRITAS DIOCESANA I PARROQUIAL

Com interaccioneu amb les parròquies?

Una parròquia, segons el dret canònic, per a ser considerada com a tal necessita desenvolupar: la celebració de la fe, l'anunci de la paraula, i l'acció caritativa. I per tant, cada parròquia ha de tenir un grup de caritat que pot ser individual o compartit amb altres parròquies. L'acció caritativa està en el nucli de l'Església. A més de les Càritas parroquials, es constitueixen Càritas Diocesanes per a què els bisbes puguin desenvolupar la seva pròpia acció. La Càritas Diocesana té la capacitat d'afrontar situacions com-

plexes que necessiten cert grau de discreció, i un seguiment de 24 hores tots els dies de la setmana. Podem posar per cas equips d'atenció a dones maltractades, sense xarxa familiar. En canvi, la Càritas parroquial té la característica de la capillaritat, la proximitat dintre del territori, amb els veïns. Per exemple, grups de voluntaris que van a visitar la gent gran que està malalta. Ara, a partir de la relectura de la missió de Càritas Diocesana, volem parlar més atenció al treball constant amb les parròquies per oferir-los recursos i posar-nos a la seva disposició en allò necessari. Dins de Càritas, tant important és que hi hagi una Càritas Diocesana com que hi hagi Càritas parroquials. Som realitats complementàries.

Quina és la implicació del bisbe?

És el president de la Càritas Diocesana. Ell nomena, en el cas de Diocesana Barcelona, el director i els tres directors d'àrea, a banda del vicari episcopal que és la persona de confiança del cardenal i que participa en tots els òrgans de decisió de Càritas. En

aquest sentit, nosaltres no ens sentim com a la cara amable de l'Església, nosaltres ens sentim Església.

La relació entre les Càritas dels deu bisbats catalans s'ha enfortit.

Quina perspectiva de futur hi ha?

Continuarem treballant plegats. Hi ha tres raons bàsiques per fer-ho. La primera és que la realitat és massa complexa com per a què una sola Càritas pugui assumir-ho tot; la segona és que el concepte de persona que tenim condiciona la nostra manera d'intervenir, és molt interessant que diverses Càritas es puguin reunir per a analitzar i compartir com enfrontem, per exemple, l'acollida dels refugiats, què fem amb els menors no acompanyats, com i què fem davant d'una persona gran que de sobte perd la feina i no té atur; el tercer motiu és que des de la mateixa administració, se'ns demana, una interlocució única i més coordinada.

60 anys del Col·legi Episcopal de Lleida: “Estem en bones mans”

Pionera en practicar la normalització lingüística a les aules, va ser també la primera escola de la ciutat en crear una associació de pares. Aquest curs el Col·legi Episcopal de Lleida celebra 60 anys de trajectòria arrelada a la ciutat i orientada a crear comunitat educativa.

La directora del Col·legi Episcopal de Lleida, **Antonieta Mateus**, considera que el projecte “està ben arrelat a la ciutat” i que l’equip educatiu té “ganes de continuar servint a les famílies que creuen en la proposta educativa del col·legi”. I això implica també, assegura, plantejar-se “qüestions gruixudes”. Així ho van fer dissabte en el marc de les jornades ‘Nous paradigmes de comunicació en l’educació’, convocades amb motiu dels seixanta anys de l’escola.

Més de 8.500 alumnes i més de 6.500 famílies han transitat aules i passadissos

d’un projecte cristià que va començar el 1958 amb 24 alumnes en una casa que les religioses de Santa Anna havien cedit al carrer Acadèmia. Avui, al número 38 del carrer Doctor Combelles, el Col·legi Episcopal de Lleida atén infants d’educació infantil i primària, i adolescents i joves d’ESO, batxillerat i cicles formatius. Amb quin objectiu? El projecte “vol cultivar els valors personals i socials des dels fonaments cristians per a transformar l’entorn”.

Precisament de l’entorn va parlar **Antoni Puigverd** davant de mestres, professors, pares, mares, antics alumnes i gent vinculada a la mateixa ciutat de Lleida, que van ser convidats a les jornades sobre comunicació i educació. Entre el públic, també el bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, que és l’últim responsable de l’escola. Amb la conferència ‘Educar i comunicar en l’era de les emocions’, el periodista i escriptor va radi-

ograpia la societat actual. “Les escoles no són illes, sinó que formen part i són testimonis del que passa a la realitat”, va assenyalar Puigverd.

Temps, esforç i lentitud

Una societat canviant, que practica l'emoció com a criteri primer, que acumula dades irrelevantes i que s'alimenta de la “lògica de l'excés”. Puigverd també va descriure el món d'avui en base a “la tirania del present i de la velocitat”. Aquesta lògica, diu, va “en contra del món de l'aula” perquè “l'aprenentatge necessita de temps, esforç i lentitud”.

Per contrarestar els valors líquids imperants, el periodista va recomanar a l'escola “mantenir el cànon dels valors”. En concret, va defensar com a necessari fer una clara distinció alumne-professor, desactivar la tecnologia dins les aules, potenciar l'ànima de les escoles, adaptar la proposta didàctica davant d'uns alumnes canviant i tornar a

les llengües, les matemàtiques i les humanitats com a les matèries essencials. “Tot el que he fet a la vida, ho he fet perquè el Fèlix m'aprovi; era el meu heroi, li veia totes les virtuts”, va dir recordant dues figures cabdals del seu temps a l'escola: el Fèlix i la Paquita. L'escriptor va tancar la intervenció amb un encàrrec per a l'equip d'educadors: fer prendre consciència als alumnes que no són esclaus d'aquest món. “Del que es tracta a l'escola és d'alliberar els alumnes”, va concloure.

Gent d'esperança

“La societat ens presenta uns reptes descomunals i no som optimistes, però som gent d'esperança”, va recollir la directora del centre, Antonieta Mateus, en la cloenda de les jornades de dissabte. Després de la reflexió conjunta dels diferents tallers i d'Antoni Puigverd sobre els reptes de l'escola davant del moment comunicatiu actual, la directora va subratllar el valor de “crear comunitat educativa”.

Els alumnes del centre treballen enguany amb el lema ‘60 anys, llavor de futur’. Una mirada esperançada, segons va explicar Antonieta Mateus, dels qui “mirem el futur, construint-lo dia a dia”. Mateus va lligar la vigència d'aquest propòsit amb la identitat cristiana del col·legi: “Sabem en qui tenim posada la confiança i sabem que el ser humà, malgrat tots els que ens fan por, estem en bones mans”. I va afegir-hi el factor col·lectiu: “Estem junts, en bones mans, no individualment”.

Les **jornades educatives** que el Col·legi Episcopal ha convocat pel seu seixantè aniversari van començar divendres i tindran continuïtat els mesos de febrer, abril, maig i juny. Les diferents sessions proposades giren al voltant de la comunicació.

Els religiosos organitzen una jornada de prevenció d'abusos

La Unió de Religiosos de Catalunya (URC) organitza el proper dimarts 19 de febrer una nova jornada de treball sobre la prevenció dels abusos a menors i la protecció de la infància: "Jornada sobre l'abús sexual dels menors: escoltar, compartir i actuar proactivament". Per a la jornada, l'URC ha convidat un dels principals experts en aquest tema, el sacerdot català **Jordi Bertomeu**, oficial de la Congregació per a la Doctrina de la Fe (CDF), l'organisme de la Santa Seu responsable d'afrontar els casos d'abusos que afecten al clergat.

La jornada és una sessió de treball amb els màxims responsables de les congregacions religioses presents a Catalunya que dona continuïtat al treball realitzat en jornades

anteriors. L'URC ha tingut un interès alt i continuat per la protecció de la infància. Des de 2012 hi ha dedicat sessions d'estudi, reflexió i formació.

A més de tractar el tema en diverses assemblees i reunions, els darrers anys s'han fet tres jornades monogràfiques a Barcelona: 21 de maig de 2012. La Protecció de la Infància i les formes de preveure i resoldre les situacions d'abús infantil. 7 de març de 2014. Compartir els processos seguits i les iniciatives en aplicació de l'acord dels participants de la reunió anterior. Intercanvi de referències d'assessorament professional, material i protocols. 30 de maig de 2016. Formació per proporcionar claus per entendre les crisis que provoquen els abusos i fer-hi front amb uns protocols clars.

Per ampliar aquesta col·laboració entre les institucions eclesials, a la jornada del febrer també s'ha convidat a responsables dels bisbats catalans.

Abordar el problema des de diferents disciplines

La nova jornada es va començar a planificar el passat novembre coincidint amb la convocatòria extraordinària del papa Francesc a tots els presidents de les conferències episcopals del món que se celebrarà del 21 al 24 de febrer a Roma. El programa, amb sessió de matí i tarda, inclou a testi-

monis de víctimes d'abusos, l'exposició de les respostes de diverses congregacions religioses: perspectives de futur, criteris i compromisos. També hi haurà la intervenció de Jordi Bertomeu, oficial de la Congregació per a la Doctrina de la Fe (CDF) sobre la "Resposta jurídica i comunicativa de les congregacions a l'actual crisi eclesial provocada pels abusos de menors comesos per consagrats". Intervindrà també **Dolors Petitbó**, especialista en Psicologia Clínica, ex Cap de Secció de Psicologia de l'Hospital St. Joan de Déu i membre fundadora de la Unitat Funcional d'atenció als Abusos sexuals a Menors (UFAM). Finalment par-

larà **Francesc Alonso**, advocat, llicenciat en Ciències de l'Educació i en Filosofia.

Entre altres objectius, es pretén enfortir una actitud proactiva que promogui un canvi cultural en la forma d'entendre i d'abordar l'abús sexual i establir lligams entre les congregacions religioses per afrontar de manera col·lectiva la protecció de la infància, en col·laboració i coordinació amb tota l'Església de Catalunya.

UNIÓ DE RELIGIOSOS I RELIGIOSES
DE CATALUNYA | [LLEGIR AL WEB](#)

El bisbe Traserria és enterrat a l'església de Granollers

Les restes mortals del bisbe **Jaume Traserria** ja reposen a parròquia de Sant Esteve de Granollers. Al funeral de dissabte, el bisbe Xavier Novell no va fer una glossa del finat. Però va pronunciar una profunda homilia al nivell de la talla intel·lectual del bisbe Traserria. Va destacar l'actitud d'humilitat, de servei, i de "restar de genolls" que exigeix Jesús als apòstols i als seus successors. Emocionat, després de seguir els darrers mesos de malaltia del bisbe Traserria, va agrair l'acompanyament dels nebots, cuidadors i metges, i la germana vedruna que li va portar diàriament la comunió.

JORDI LLISTERRI-CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Manresa acull responsables de pastoral d'escoles jesuïtes d'Europa

Del 22 al 25 de gener s'ha celebrat al centre internacional d'espiritualitat Cova de Manresa el segon Congrés de coordinadors de Pastoral de col·legis de JECSE, la xarxa de col·legis jesuïtes d'Europa, amb el lema "Podem parlar de Jesús?". L'esdeveniment, que ha comptat amb líders i coordinadors de pastoral de col·legis de secundària, tant laics com jesuïtes, ha estat una oportunitat per reflexionar sobre la missió compartida, abordar els reptes d'avui i, sobretot, compartir experiències i bona pràctiques d'acció pastoral a les escoles.

JESUÏTES | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Jesús Etayo, reelegit superior general de Sant Joan de Déu, designa Joaquim Erra com a primer conseller

L'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu ha reelegit al germà **Jesús Etayo** com a superior general, que revalida el càrrec fins a 2025. Etayo ha designat el seu Consell General, ratificant com a **primer conseller Joaquim Erra**, superior de la comunitat de l'Hospital Sant Joan de Déu de Barcelona. El 69è Capítol General que aquests dies està celebrant a Roma, a més de l'elecció del Superior General, també serveix per analitzar i debatre la realitat de l'Orde Hospitalari i les seves inquietuds de cara al futur manifestades en els documents i reflexions de l'Església i de l'Ordre.

SANT JOAN DE DÉU | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

“Els esplais sou un actiu del nostre país”

“Els esplais sou escoles de ciutadania, un actiu del nostre país al que no podem renunciar” ha afirmat **Pere Aragonés**, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, durant l'Assemblea General Ordinària del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans que ha tingut lloc aquest dissabte al Teatre l'Amistat de Premià de Mar. Durant el seu parlament, Aragonés ha reconegut als gairebé 300 responsables de centres d'esplai la transcendència de l'educació en el lleure a Catalunya afirmant “els esplais heu esdevingut una estructura de país, i els esplais del MCECC hi teniu un paper molt important”.

FUNDACIÓ PERE TARRÉS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Escola Cristiana posa en marxa la revista 'Vida a les escoles'

Durant molts anys el butlletí de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya ha inclòs la secció anomenada 'Vida dels centres' i que posteriorment es va transformar en 'Dia a dia de les escoles i les institucions'. Ara aquest espai s'independitza i abandona el 'FECC Informa' per prendre forma editorial pròpia. L'antiga secció podrà llegir-se ara sota la capçalera 'Vida a les escoles' en forma de revista digital i blog. Les notícies s'hi publicaran de forma immediata i de forma mensual en una revista digital que els lectors rebran directament en el seu correu electrònic en format PDF.

ESCOLA CRISTIANA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

70 oliveres mirant el futur de Blanquerna

La Fundació Blanquerna va celebrar d'una manera ben especial la jornada anual de Sant Tomàs coincidint amb els 70 anys de la institució. Docents i personal de les tres facultats de la fundació, van participar en una plantada de 70 oliveres. La part institucional de l'acte es va iniciar a l'auditori del CosmoCaixa cedit per l'Obra Social la Caixa. El director general de la Fundació, **Andreu Ibarz**, va demanar que fos “un aniversari inspirador” sobretot de cara al futur, com recull el lema dels 70 anys: “Plantem la llavor del saber”. I va recordar que l'objectiu és “guanyar alçada en competències, ciutadania i ètica”, des dels valors de l'humanisme cristià.

BLANQUERNA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

La Seu reivindica el llegat del pintor i arquitecte Josep Maria Jujol

Dl, 28/01/2019 | Ara Balears

Àger vol protegir l'ermita de la Mare de Déu de la Pedra de les esllavisades

Dl, 28/01/2019 | La Mañana

Salam Shalom Barcelona neix per lluitar contra la discriminació cap a jueus i musulmans

Dc, 30/01/2019 | Betevé

Una capella per adorar al Santíssim 24 hores al dia

Dc, 30/01/2019 | Diari de Tarragona

Reparen l'atac ultra a l'absis de Palau-sator, mig segle després

Dc, 30/01/2019 | El Punt Avui

El Síndic de Greuges investiga els abusos sexuals a Montserrat

Dij, 31/01/2019 | El Nacional

Dilluns començarà la comissió del Bisbat de Girona pels abusos

Dv, 01/02/2019 | El Punt Avui

Un grup de catòlics crea la primera línia d'atenció a les víctimes d'abusos

Dv, 01/02/2019 | ABC

Dilluns 4 de febrer

- **Presentació del llibre 'Muerte' d'Aitor Barrenetxea amb Elena Morilla.** 19 h. S'organitza Ediciones Carena. Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret.
- **Cap a un 8 de març dins l'Església.** 19:30 h. Cristianisme i Justícia. Barcelona.
- **Curs sobre l'Islam amb Halil Bárcena.** Del 4 de febrer al 29 d'abril. De 19:30 a 21 h. Arqueonet. Barcelona.
- **Els Fets dels Apòstols.** 20:30 h. Escola Vedruna. Berga.

Dimarts 5 de febrer

- **Els sacraments, vitamines per l'esperit,** per Josep Bofarull. Del 5 al 7 de febrer. De 10 a 21:30 h. Parròquia de Sant Pau. Tarragona.
- **Diàleg interreligiós en una societat diversa.** De 20 a 21 h. Organitza Arxiprestat Anoia-Segarra. Locals parroquials

de Santa Maria. Igualada.

- **Una nit amb el Rei Sol.** 20 h. Organitza L'Auditori. Basílica dels Sants Just i Sant Pastor. Barcelona.
- **La crisi cristiana a casa nostra, amb Ramon M. Nogués.** 21:30 h. Parròquia Mare de Déu de la Bonanova.

Dimecres 6 de febrer

- **Els goigs i la devoció popular.** 11 h. Sala d'actes de l'Hospital de Sant Jaume de Manlleu.
- **Santa Eulàlia de Barcelona: noves recerques, per Robert Baró.** 12 h. Seminari Conciliar de Barcelona - Sala Sant Jordi.
- **Presentació de la revista Urgellia.** 18 h. Biblioteca de Catalunya. Barcelona.
- **La Creació, per David Jou (I).** 19 h. Organitza Fundació Joan Maragall. Auditori de la Facultat de Comunicació Blanquerna. Barcelona.
- **Els estels de l'esperança:**

el Purgatori. Des del 6 de febrer al 4 de desembre. De 19:30 a 21 h. Laie Pau Claris - Sala Picasso. Barcelona.

- **Preparació pel baptisme d'adults.** Des del 6 de febrer al 10 d'abril. De 20:30 a 21:30 h. Organitza Arquebisbat de Tarragona. Parròquia de Sant Francesc d'Assís. Reus.

Dijous 7 de febrer

- **Lideratge inspirat en l'espiritualitat ignasiana (5a edició),** amb Dr. Carlos Losada, Dr. Josep M. Lozano, Dr. Josep Miralles sj. Del 7 al 9 de febrer. Cova de Sant Ignasi. Manresa.
  - **Presentació del llibre "Blanques juguen i guanyen".** De 18 a 19 h. Organitza Editorial Claret i Fundació Pere Tarrés. Aula Magna de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés. Barcelona.
  - **Sis mites en la literatura: Caïn, amb Toni Sala.**
- Del 7 al 21 de febrer. De 18:30 a 20 h. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.
- **El sentit del perdó davant el nihilisme actual.** Del 7 al 28 de febrer. De 19 a 20:30 h. Cristianisme i Justícia. Barcelona.
  - **Fratelli, lloc d'acollida al Líban, amb Laura Gonzalvo.** 19 h. Organitza Mans Unides. Cambra de Comerç. Tarragona.
  - **Les músiques de Martí Luter i Lluís XIV.** 19 h. L'Auditori de Barcelona.
  - **Presentació del calendari interreligiós, per Inês Castel-Branco.** 19 h. Centre Cívic de Barri Vell. Girona.
  - **"Raimon Panikkar, un esperit contemplatiu",** per Xavier Sewrra Narciso. 19 h. Biblioteca de Celrà.
  - **Els mites bíblics, per Pilar Casals.** 19:30 h. Organitza Escola de Tecnologia del Maresme. Casal de la Parròquia de Sant Josep. Mataró.

Divendres 8 de febrer

- **Seminari d'enneagrama sufi.** Del 8 al 10 de febrer. Organitza Fundació Josep M. Fericgla. Campus Can Benet Vives. Tordera.
- **Era foraster i em vau acollir.** Divendres 8 de 19 a 21 h i dissabte 9 de 10:30 a 13 h. De 10 a 13 h. Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida.
- **La música, experiència espiritual oberta a tothom,** pel P. Sergi d'Assís Gelpí. 16 h. Santa Cecília de Montserrat - Espai d'Art Sean Scully. Marganell.
- **Inici de la campanya de Mans Unides.** 19 h. Església de Sant

Antoni de Pàdua. Tarragona.

- **El culte en l'arquitectura de Federico Llorca.** 19:30 h. COAG - Col·legi d'Arquitectes de Catalunya. Tortosa
- **Iniciació tântrica del Buda de la Medicina.** Divendres 8 a les 20 h i dilluns 11 a les 13:30 h. Centre de Meditació Kadampa. Sant Salvador de Guardiola.
- **L'avortament, l'única sortida?** 20:30 h. Organitza Delegació de pastoral de joventut de l'arquebisbe de Tarragona. Centre Tarraconense El Seminari. Tarragona.
- **Escola de pregària per a joves.** 21 h. Parròquia de Sant Esteve. Granollers.

Dissabte 9 de febrer

- **Recés.** Dissabte 9 i diumenge 10. Organitza Caputxins de Catalunya. Sant Martí del Montnegre, Sant Celoni.
- **Acompanyar la llibertat en Crist.** De 9:30 a 16 h. Organitza Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya. Sant Feliu de Llobregat.
- **Taller de Cal·ligrafia Gòtica.** Nivell zero, amb Conxa Adell i Cardellach. De 9:45 a 18 h. Monestir de Sant Pere de les Puel·les. Barcelona.
- **La comunicació educativa en la catequesi.** De 10 a 12:30 h. Seminari diocesà de Girona.

- **Els grans abats de Montserrat, per Bernabé Dalmau.** 11 h. Organitza Cristianisme al segle XXI. Sala d'actes de Cristianisme i Justícia. Barcelona.
- **Cinefòrum amb "Samba".** De 16:30 a 19:30 h. Organitza Joventut Multicultural Musulmana. Espai Jove la Fontana. Barcelona.
- **Les parròquies de L'Hospitalet en la construcció dels seus barris.** 18 h. Organitza Jesuïtes de Catalunya. Parròquia de la Mare de Déu de Bellvitge, amb Josep M. Jubany. L'Hospitalet de Llobregat.

Salesians Sant Jordi
@SalesiansSJordi

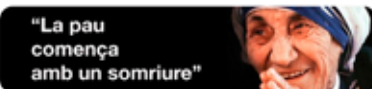
Avui, 31 de gener, celebrem el dia de **#DonBosco**! Gràcies a ell tot allò que fem pels infants i joves que més ho necessiten és possible!

Plataformas Sociales Salesianas i 7 més
11:53 · 31 gen. 19 · Twitter for Android

Escoles FEDAC
@EscolesFEDAC

"La pau neix amb un somriure"
#teresadecalcuta #diadelapau

15:52 · 30 gen. 19 · Twitter Web Client

Escola Pia Catalunya
@escolapiacat

Ahir va ser el **#DENIP** i totes les nostres escoles ho van celebrar d'una manera ben especial: posant missatges i desitjos de pau en una càpsula del temps que obriran d'aquí 5 anys... Aquí, un recull de fotos

16:22 · 31 gen. 19 · Twitter Web Client

Papa Francesc
@PapaFrancesc

.@Pontifex: "Dono gràcies a Déu per haver-nos donat la possibilitat de compartir aquesta dies i viure novament aquesta JMJ. Gràcies a totes les persones que ens han donat suport amb la seva pregària i que han col·laborat amb el seu esforç i el seu treball"
#Panama2019

9:09 · 28 gen. 19 · Twitter for iPhone

Maristes Valldemia
@Valldemia

Bones **#FestesdeLaLum!**
Comencem el dia oferint desitjos i bons moments a la Mare de Déu!
@MaristesCat

11:08 · 31 gen. 19 des de Mataró, Espanya · Twitter for iPhone

Vedruna Catalunya Ed
@VedrunaCat

Convivència, companyia, emoció i futur. Avui nois i noies de 2n de batxillerat dels nostres centres **@VedrunaCat** són a Vic per gaudir plegats i pensar en allò que es trobaran ben aviat!
#intensament #escolaoberta #escolacompromesa

11:08 · 31 gen. 19 · Twitter for Android

La Salle Horta
@SalleHorta

Us deixem amb algunes imatges de la Jornada de la Pau **#DENIP** a la **@SalleHorta**. Dels més petits a grans... eduquem per la PAU! El seria més 😊 si tots fóssim 🎵...
#300LaSalle #SomLaSalle

14:23 · 30 gen. 19 · Twitter Web App

La Sagrada Família
@sagradafamilia

Sabies que...
l'absis de la **#SagradaFamilia** està situat damunt mateix de la cripta i comparteix amb aquesta la planta semicircular?

12:52 · 31 gen. 19 · Twitter Web Client

Resum en paper de la setmana. Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Director: Jordi Llistnerri i Boix.

Redacció: Joan B. Galí, Laura Mor i Glòria Barrete. **Consell de Redacció:** Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Alba Sabaté.

Adreça: Carrer Nàpols 346, 2n E. 08025 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Eduard Ibañez (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Carles Armengol, Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE

ENTITATS COL·LABORADORES

